

OPUŠTĚNÁ ROTA

Boj amerických výsadkářů
o přežití v afghánských horách

GREGG ZOROYA

OMNIBOOKS

Opuštěná rota

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.omnibooks.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

OMNIBOOKS

Gregg Zoroya

Opuštěná rota – e-kniha
Copyright © Omnibooks, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

This edition published by arrangement with Da Capo Press, an imprint of Perseus Books, LLC, a subsidiary of Hachette Book Group, Inc., New York, New York, USA. All rights reserved.

Copyright © 2017 by Gregg Zoroya
Translation © 2018 Daniel Dominik
ISBN 978-80-882-7400-1 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-882-7410-0 (ePDF)
ISBN 978-80-877-8898-1 (ePUB)
ISBN 978-80-877-8899-8 (Mobi)

GREGG ZOROYA

**OPUŠTĚNÁ
ROTA**

Boj amerických výsadkářů
o přežití v afghánských horách

OMNIBOOKS

2018

PŘEDMLUVA

Velení spojené speciální operační jednotky jsem se ujal v červnu 2008. Když jsem chtěl pochopit a ocenit boj, který naši vojáci vedli, rychle jsem si uvědomil, že vzdálené hory v provinciích Kúnar a Núristán v severovýchodním Afghánistánu poskytují neproniknutelné útočiště pro několik mezinárodních teroristických skupin. Měsíc po mém převzetí velení došlo k bitvě o Wantu, která sloužila k přilákání mezinárodní pozornosti k této oblasti. Také vyzdvihla tvrdý boj, který tam vedl prapor „Rock“ - 2. prapor 503. výsadkového pěšího pluku 173. výsadkové brigády.

Byla to válka jedenadvacátého století proti teroristickým povstalcům. Mladí američtí výsadkáři tam šli do boje zblízka podobajícímu se těm, jaké pěchota zažila ve Vietnamu, Koreji a druhé světové válce. Čelili odhodlaným nepřítelům, kteří často ovládali vyšší terén, a rozhodně to byl nepřítel, který toužil bojovat s Američany. Proti pozdějším bojům v Afghánistánu jsme v té době neměli dostatek zdrojů. Chyběla nám dostatečná letecká podpora, víc zdravotnických evakuačních vrtulníků nebo pozemní podpora. Neměli jsme dostatek vojáků do frontové linie.

Zatímco světová pozornost se zaměřila na rozšíření války v Iráku, Rock vedl zoufalé ozbrojené střety často proti přesile, mnohdy jen se svým výcvikem, odhodláním a odvážnými činy, které jim pomáhaly zvítězit.

Média věnovala jistou pozornost rotě „Battle“ praporu, jejíž hrdinské činy v nechvalně proslulém údolí Korengal byly popsány v oceněném dokumentárním filmu *Restrepo* a v knize *Válka*. Ale boje v údolí severně od Korengalu byly relativně zahaleny tajemstvím. Nacházely se tam dvě čety a velitelská jednotka z roty Chosen, sesterské roty Battle.

Tihle paragáni si říkali „Chosen Few“. Ve skutečnosti byli podle všeho vyvoleni osudem, aby zažili některé z nejbrutálnějších podob války. Ve třech velkých bitvách a několika menších šarvátkách odolali neustálému koordinovanému úsilí nepřítelů je zničit.

Po patnácti měsících boje obdrží dvě třetiny roty Chosen Few Pur-

purové srdce, dva její příslušníci získají Medaili cti, dva dostanou Záslužný kříž, více než deset je vyznamenáno Stříbrnou hvězdou a víc než dvacet obdrží Bronzovou hvězdu za statečnost. Jen zřídka v kronikách moderních válek prokázali bojující muži takovou týmovou spolupráci, odvahu a bojovné srdce jako rota Chosen Few.

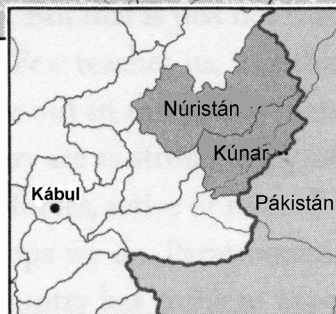
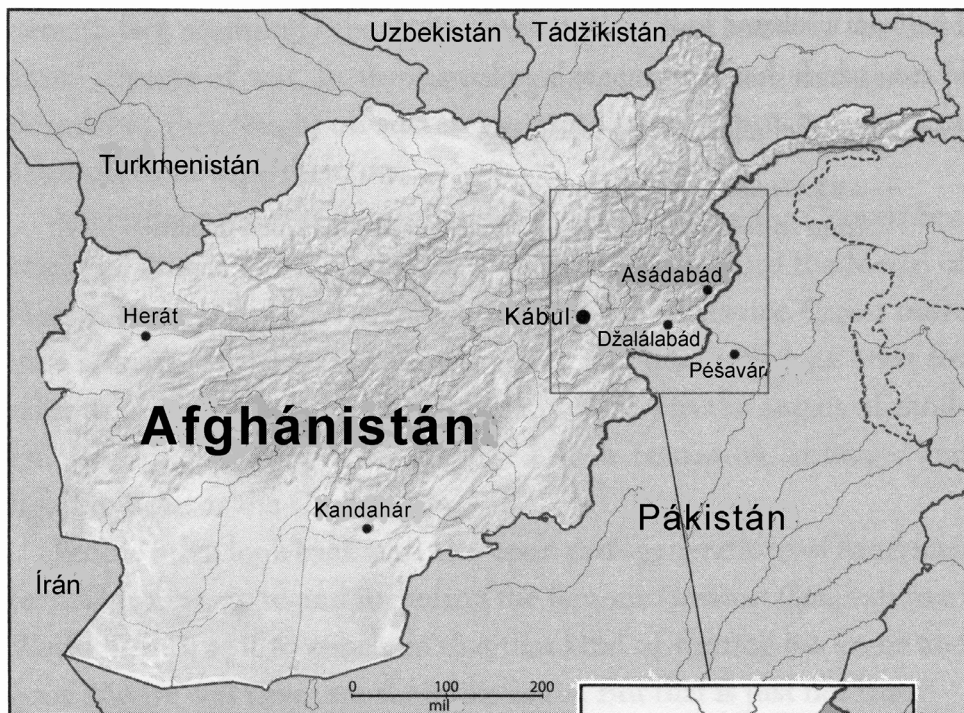
Lidé často pohlížejí s úžasem na dřívější generace amerických vojáků v boji, včetně slavné největší generace druhé světové války, jako by usuzovali, že se takový druh bojovníků objevil a zase zmizel a takové už nikdy neuvidíme. To ale není pravda. Pokud nás rota Chosen Few něco naučila, pak to, že odvaha a sebeobětování jsou v mladých mužích a ženách v řadách americké armády dnes stejně silné jako kdykoliv předtím. Vojáci speciálních jednotek, konvenčních jednotek, aktivní nebo v záloze - náš národ by měl být vděčný, že takové vojáky má. Výsadkáři, jako ti z Chosen Few, předvedli, co může naše země nakonec očekávat od svých bojovníků - oddanost, obětavost a pevnou vůli. Tohle je americký příběh, který se odvahou a hrdinstvím vyrovná jakémukoliv v naší historii.

William H. McRaven
admirál (americké námořnictvo, ve výslužbě)

*Cítím jak slabá a zbytečná musí být má slova
ve snaze utěšit vás
ve vašem zármutku z tak ohromující ztráty.*

Abraham Lincoln
z dopisu z roku 1864 matce truchlící za syny zabitě v boji

ÚVOD

Sami a pod útokem

Takže tohle bude konec

Ryan Pitts ležel potřísněný vlastní krví; tělo dvaadvacetiletého výsadkáře bylo proděravělé střepinami vybuchujících granátů tak, že měl úplně nepoužitelné nohy. Jeho přátelé byli všude kolem něj mrtví. Ostatní se stáhli. Pitts se opřel o hliněnou zeď uvnitř pozorovacího stanoviště obloženého pytlí s pískem v neznámém údolí hornaté provincie východního Afghánistánu, jedenáct tisíc kilometrů od domova v New Hampshire. Přitáhl si pušku do klína a seděl skrčený v rohu bojového postavení otočený směrem, z kterého nepřítel zaútočil.

Chci zabít dva nebo tři než nakonec zabijí oni mne.

I přes rámus střelby a výbuchů jsme slyšeli nepřátelské bojovníky vzdálené jen pár metrů, jak na sebe pokřikují v paštunštině, v dáří nebo v některém z těch podivných núrístánských dialektů, kterým nerozuměli ani afghánští armádní tlumočníci. Bolest z jeho zranění nebyla kupodivu tak hrozná. Ryanův nervový systém byl stále v šoku z výbuchu, který ho odhodil jako hadrovou panenku a zasypal ho přívalem kovových střepin. Po tváři mu stékala krev z rozříznutého čela. Clona střepin byla tak hustá, že několik malých částecek téměř proděravělo dva úzké černé pamětní náramky, jež Ryan nosil s vyrytými jmény vojáků z Chosen Few, kteří zemřeli během čtrnácti měsíců, kdy on a ostatní muži z jeho výsadkové roty bojovali v tomto údolí skalních útesů a dech beroucích výšek.

* * *

Všem se přezdívka jejich roty Chosen Few líbila. Byla to slovní hříčka související s označením jednotky: rota C neboli rota Chosen 2. praporu - „Rock“ - 503. výsadkového pěšího pluku 173. výsadkové brigády. „Nebeští válečníci“. Výsadkáři.

Přezdívka Chosen Few měla pro ty muže ve věku kolem dvaceti let mnoho významů. Cítili se díky ní obzvláště cenní. Možná proto, že mnozí z nich pocházeli z míst nebo rodin, kde je vychovávali tak, aby se cenní necítili. Kde otcové zemřeli nebo zmizeli. Kde se rodiče nikdy nevezali nebo se rozešli. Kde matky propadly drogám a zanechaly své syny zoufalé a toužící po rodině. Některých z těchto mužů se ujali prarodiče, když byli chlapci, a vychovávali je do dospělosti. Pro jiné to znamenalo jen trpělivě vyčkávat, dokud nebyli dost staří, aby mohli odejít a začít si budovat vlastní život, což nakonec znamenalo přihlásit se do armády.

Ryan vyrůstal, aniž poznal otce. Jeho rodiče se nikdy nevezali a rozešli se rok po jeho narození. Jeho matka pracovala jako sekretářka - vdala se, rozvedla a znovu se vdala - jeho rodina zápasila s nedostatkem peněz a žila skromně.

Když v roce 2003 letěl v osmnácti letech na základní výcvik do Fort Sill v Oklahomě, bylo to poprvé, kdy cestoval letadlem. Struktura a jasný účel armády - to vše dávalo Ryanovi smysl, když narukoval. Střecha nad hlavou, jídlo, zdravotní péče a nemusel si s ničím z toho dělat starosti. A muži, se kterými prodělával výcvik, vyskakovali s nimi z letounů nebo bojoval po jejich boku - došlo mu, že by ho nikdy nepustili, jako to udělali jiní. A víc než to; zjistil, že by za toto dítě z rozvráceného domova v podstatě položili své životy.

Někteří z jeho výsadkářských parťáků, kteří teď leželi poblíž něj mrtví nebo ranění, byli tiší a uzavření. Jiní byli hluční a ve vztahu k armádním pravidlům a nařízením nezodpovědní. Několik z nich umělo neuvěřitelně načasovat vtíp a měli talent pro imitování, díky kterému se všichni váleli smíchy. Jen pár jich bylo někdy fakt otravnými.

Ale Ryan zjistil, že je to rodina. Jako kdyby měli stejnou krev. Víc než to, byla to rodina, kterou si všichni muži zvolili. Ne taková, jakou máte přidělenou při narození, o tom nemohlo být pochyb. Ryan dokonce odmítl povýšení na nadrotmistra, jen aby mohl zůstat u 2. čety roty Chosen. A když měla přijít jejich nejhorší noční múra, tak jak se to stalo v palčivém horku před úsvitem v neděli v červenci 2008, bratři by se postavili mezi Ryana a cokoliv, co by se ho snažilo zabít. Pohnuli by se - a pohled na to by byl strhující - *směrem k příchozí střelbě*.

Zbytek světa prostě neměl tušení.

Od května předchozího roku bojovali výsadkáři z roty Chosen v řadě bitev a přestřelků, aby se vyhnuli zničení v údolí Vajgal, s mnohem větším počtem divokých horských válečníků posílených dobře vycvičenými teroristickými skupinami Afghánců, Pákistánců, Arabů, Čečenců a Uzbeků. Americká veřejnost by klidně mohla žít na jiné planetě.

Doma lidé čekali v dlouhých frontách, aby mohli utratit 500 dolarů za první iPhone, nebo se hádali, aby dostali poslední knihu J. K. Rowlingové o Harry Potterovi, případně civěli na působivé fotky patnáctileté hvězdy studia Disney Miley Cyru v časopise *Vanity Fair*. Hádali se, zda si Barry Bonds a jeho 756 homerunů zaslouží uznání kvůli skandálu se steroidy, nebo zda Tony Soprano v poslední epizodě seriálu HBO skutečně zemřel u večere. Hypotéky se hroutily; vyhlídky Baracka Obamy na zvolení prezidentem stoupaly, a George W. Bush hnál do Iráku „vlnu“ dvaceti tisíc vojáků, aby pozvedli skomírající válečné úsilí.

Ta poslední událost měla přímý vliv na štěstí těchto výsadkářů. Ne že by o tom měl někdo doma poněti. Přesouvání americké vojenské pozornosti na Irák vedlo americké válečné úsilí v Afghánistánu k tomu, co uniformovaní vůdci eufemisticky popisovali jako „šetření zdrojů“. Všichni toho museli udělat víc s méně zdroji - méně letounů, méně průzkumných dronů, méně vojáků. V tomto světě přísně odměřovaných vojenských zdrojů bylo pravděpodobně nejvíce opomíjeným údolím Vajgal. Jizvy serpentin táhnoucí se mezi tyčícími se svahy, obydlenými pouze tvrdou válečnickou subkulturou oddělenou od Paštúnů, Tádžiků nebo Hazárů, kteří obývali zbytek Afghánistánu.

Země zde byla brutálně nehostinná. Když výsadkáři v květnu 2007 poprvé vstoupili do údolí na palubě vrtulníku bojujícího s řídkým vzduchem, aby dosáhl jejich nejbližší základny, vystoupili na předsunutém stanovišti jménem Ranch House vystavěném ve stěně hory ve výšce více než 2100 metrů nad mořem. Někteří z nich z účinků výšky zvraceli, už když šli poprvé ke kasárnám.

Budou na té hoře bojovat o život a později znovu na útesech úzkého kaňonu poblíž údolí Vajgal, a ještě později zde, kde nyní ležel krvácející Ryan Pitts, připravený zabít co nejvíce nepřátel, než oni zabijí jej. Boje během jara, léta a podzimu 2007 v údolí Vajgal a pak během zimy, jara a léta 2008 změnily některým z Chosen Few smysl života. Někteří se obrátili blíž k Bohu a jiní víru úplně ztratili. Ale téměř všichni do posledního objevili něco, co nikdy neočekávali - lásku. Bylo to ohromné

zjevení, obzvláště pro ty, kdo si prošli obtížným dětstvím, kdy hladověli po náklonnosti, kdy nevěděli nic o bezpodmínečném obětování.

Když tohoto dne první paprsky denního světla naplnily údolí bohatou safírovou modří a okolní kopce náhle vybuchly sluch rvoucím rozpoutaným násilím, někteří z těchto lidí byli zasaženi spolu s Ryanem. RPG, sovětské kulometry PK a útočné pušky kalašnikov pálily všechny najednou na rozestavěnou bojovou základnu, kterou výsadbáři začali před pěti dny budovat na dně údolí. Nepřítel nemířil přival palby jen na bojovou základnu, ale i výš, na řadu terasovitých políček s pozorovacím stanovištěm obloženým pytlí s pískem, vojáky zvaném Topside, kde byl Ryan předsunutým pozorovatelem.

Rota Chosen Few byla nyní vržena do něčeho, co se stane nejkrvavější bitvou jednoho z možná nejkrvavějších turnusů, které museli američtí vojáci vydržet od chvíle, kdy proudová letadla naletěla do „Dvojčat“ v New Yorku, Pentagonu ve Washingtonu a do osetého pole u Shanksvillu.

* * *

Když střelba brzy ráno začala, bylo na základně a v pozorovacích stanovištích devětačtyřicet Američanů. Nacházelo se tam dalších třia dvacet afghánských vojáků, rozdělených mezi bunkr pro řízení provozu jižně od pozic 1. družstva a zakopaných v pozicích podél severní strany základny. Útočilo na nás možná třikrát nebo i více mužů - jednotky bojovníků z teroristických organizací jako al-Káida, Mohamedova armáda nebo Armáda spravedlivých, kterým pomáhali místní policisté a obyvatelé Wantu. Ve tmě se připlížili k obraně výsadbářů a umístili své zbraně v budovách, živých plotech a dokonce ve vrcholcích stromů v kruhu kolem částečně dokončené základny a nedalekého stanoviště Topside.

Půl hodiny po začátku útoku byl Ryan na pozorovacím stanovišti posledním živým. Když vyhlédl za val z pytlů s pískem, viděl těla svých přátel.

Jen před pár minutami vykřikl z druhého konce bludiště jejich obraných pozic zraněný rotmistr Matt Gobble: „Je tam někdo naživu?“ Gobble byl na pozorovací stanoviště přidělený. I on viděl všude těla svých vojáků. Výbuch RPG ho omráčil a pokropil nespočetnými malými střepinami. Těžko se z následků výbuchu vzpamatovával. Měl

pocit, že si nedokáže urovnat myšlenky. Přímou vedle něj, stále naživu, byl specialista Tyler Stafford pokrytý zraněními od střepin a vypadalo to, jako by krev prýštila z každého čtverečního centimetru jeho těla.

Když Gobble po svém výkřiku nic nezaslechl, spolu se Staffordem napůl klopýtali, napůl se plazili přes zábranu z žiletkového drátu, která tvořila vnější perimetr pozorovacího stanoviště. Pohybovali se po jedné z teras a pak dolů k nejbližší americké bojové pozici vzdálené asi padesát metrů. Terasy tu byly po generace a nabízely proužky půdy vhodné pro horské zemědělce. Gobble se Staffordem šplhali dolů z náspů, aby z Topside unikli. Když Gobble později zjistil, že tam nechal parťáka, pocítil vinu, která ho bude v nadcházejících letech trápit a při vzpomínce na to se rozpláče hanbou: „Měl jsem to vědět.“ Ale jak to mohl vědět? Ani on, ani Stafford neslyšeli od Ryana žádnou odpověď, když Gobble volal. Nepřítel byl velmi blízko. Možná dokonce za hradbou z pytlů s pískem, kde Pitts ležel. Někteří byli určitě za velkým balvanem, který tvořil roh pozorovacího stanoviště. To znamenalo, že nepřítel byl v podstatě uvnitř zábranami vymezeného vnitřního prostoru. Jeden z nich se dokonce vyklonil za skálou s AK47 a vystřelil na Gobblea, když se Staffordem vyklouzli.

Ryan se obával, že nepřátelé prostě namíří pušky přes okraj stěny z pytlů s pískem a dorazí ho. A najednou tu byl sám a vystrašený. Sáhl po rádiu a zašeptal do mikrofonu veliteli roty Chosen Mattovi Myerovi, který byl dole v obleženém objektu a z provizorního velitelství se zoufale snažil bitvu zvládnout.

„Zůstal jsem jediný naživu,“ řekl Pitts tlumeným hlasem. „Všichni ostatní jsou buď pryč, nebo mrtví.“

Myera zabolelo u srdce. Ale na velitelském stanovišti měl vlastní břímě umírajících a zraněných výsadkářů všude kolem sebe. Absolvent West Pointu klidně řekl Ryanovi pravdu - není tu nikdo, koho bych mohl poslat.

Údolím se dál rozléhal hluk soupeřících smrstí střelby. Z nepřátelských pozic nahoře a dole na hřebenech hned za perimetrem rozestavěné bojové základny a nahoře na skalách stěn kaňonu se na Američany valila palba. Viděli všechny opevněné pozice, kde byli výsadkáři přitisknuti k zemi. Měli je před sebou vyložené jako úhlednou řadu cílů.

Výsadkáři bojující spolu s několika armádními ženisty a mariňáky, kteří pracovali jako poradci afghánských vojáků, a byli také zde, se bránili množstvím přilétajících střel a RPG odvetnou palbou. Stříleli na

záblesky z hlavní, hýbající se větve nebo na nezřetelné obrysy lidských postav v zatemnělých oknech nebo za podrostem. Nad bojištěm se tvořil hustý opar prachu a kouře z hořících hromad naskládaných pásů textilie, kterou Američané používali při stavbě opevnění. Uprostřed stoupal k obloze inkoustově zbarvený sloup kouře z hořícího vraku Humvee. Ve vozidle byla nejlepší obranná zbraň, jakou Američané ten den měli. Systém naváděných raket, tak přesných a s tak smrtícím účinkem, že mu islamističtí teroristé říkali „Prst Boží“. Byla to první věc, na kterou toho rána zacílili svou úvodní salvu a téměř okamžitě ji zásahy RPG zničili.

Povstalci použili kulometnou palbu, aby výsadbáře vytlačili z jejich jediného opevněného minometného postavení na základně. Donutili je opustit minomet ráže 120 mm, který mohl vnést mezi nepřátelské pozice spoušť. Stejná salva kulek vyřadila jeden z pouhých dvou těžkých kulometů ráže půl palce, které výsadbáři používali pro svou obranu.

Nyní se všichni vojáci krčili ve čtyřech izolovaných ostrůvcích okopů obložených pytli s pískem, u nichž stál na jedné straně obrněný Humvee. Dvě desítky vojáků afghánské armády, přidělených k rotě Chosen, bojovaly ze svých vlastních obranných postavení postavených blízko nedokončeného opevnění.

Ryan Pitts přijal na Topside zprávu od Myera. Buď sem někoho pošlete, nebo pozorovatelské stanoviště padne, řekl svému veliteli potichu a odhlásil se.

„Devět-dva, končím.“

Pitts přemýšlel, co by mohl ještě udělat. Na hlavní pušky M4, kterou držel v rukou, měl podvěšený granátomet. Nabil jej granáty ráže 40 mm. Namířil zbraň téměř kolmo k obloze a vypálil. Granát vyletěl obloukem nahoru a on si na vteřinu myslel, že spadne zpět přímo na něj. Ale místo toho přistál ve směru, ze kterého útočil nepřítel. Vypálil pár dalších granátů. Použil rádio, aby navázal spojení s nejbližší skupinou výsadbářů, skrčených v bojových postaveních dole u paty svahu s terasami asi o padesát metrů dál. Jeho parťák rotmistr Brian Hissong zapnul přijímač a slyšel Pittse, jak dává instrukce, aby stříleli nad pozorovací stanoviště a vytvořili tak deštník kulek, a možná tak zabránili nepříteli, aby ho zničil. Hissong ho poslechl, zahájil palbu z M4 a mířil přímo nad obranné valy stanoviště Topside.

Opuštěná rota

Když Pitts způsobil spoušť mezi povstalci, než mohli zahájit poslední útok, zjistil, že se už nebojí. V podstatě se do něj vkradl pocit klidu. Teď už nemohl udělat nic jiného než čekat na útok.

V klíně držel pušku a slyšel hlasy.

Přicházejí.

Padání z oblohy

Určitě se vám stáhne zadek strachy, když se ve výšce 400 metrů otevřou dveře výsadkového letounu C130. Náhlý hukot vnějšího proudu vzduchu způsobí, že se okamžitě soustředíte, a vyšle vašim nervovým systémem třesy odshora až do palců na nohou. V amygdale každého mladého výsadkáře ve výcviku bliká stejná neonová zpráva - tvým osudem je běsnící prázdnota vzduchu a oblohy. Hned za dveřmi letounu, který sebou v turbulencích hází nahoru a dolů, je jen malý výstupek ohraničený bílými pruhy, který označuje poslední krok před vstupem do řídkého vzduchu.

Výsadkář na svůj první seskok nikdy nezapomene.

Jeddah Deloria dostal zřejmý záchvat paniky, jakmile na ten výstupek poprvé vstoupil. Jako mnoho těch, kteří se stanou součástí Chosen Few, nenáviděl výšky, ale byl nucen překonat hranice svého strachu tím, že se dobrovolně přihlásil k výsadkářům americké armády. Když ta chvíle konečně přišla a na Filipínách narozený Deloria stál druhý v řadě u dveří, záplatovitý vzor země dole vypadal téměř uměle. A když vyskočil, vůbec to nebylo takové, jaké si myslel, že to bude. Teplý hlasitý proud vzduchu ho vytáhl nahoru a ven, takže se o zlomek vteřiny později vznášel v mírumilovném tichu pod klenbou nebes. Nával hrůzy následovaný absolutním klidem byl vzrušující.

Jen třítydenní kurs ve Fort Benningu v Georgii oddělil pozemní vojáky, „špinavé nohy“, jak jim říkali výsadkáři, od těch na obloze. „Černé čapky“, instruktoři Fort Benningu, kteří pobíhali kolem cvičebních drah v černých tričkách a baseballových čepicích, aby udělali z vojáků výsadkáře, jich vycvičili čtrnáct tisíc ročně. Z Fort Benningu vycházeli výsadkáři od roku 1940.

Ti z Chosen Few protekli výsadkářskou školou v různých obdobích podle toho, kdy který z nich vstoupil do armády. V některých případech

prošli školou bok po boku. Mohutný zápasnický šampión Pruitt Rainey z Haw River v severní Karolině skončil na pokoji se svalnatým rodákem z Iowy Jonathanem Albertem a stali se z nich doživotní přátelé; oba zařadili do roty Chosen.

Byl to v podstatě základní výcvikový program. První týden se věnoval padáku - jak vypadá, jak co s čím souvisí, jak se obléká. Skákání se během toho prvního týdne omezovalo na seskakování z plošiny ve výšce 60 centimetrů a procvičování dopadu na zem. Naučili nás správný postup 36-nahoru a 36-na bok - skákání z letounu asi metr do výšky a asi metr do strany, abychom získali nějaký odstup a vzdálenost, jakmile vyskočíme z toho kovového monstra, které poleťtí rychlostí hodně přes sto padesát kilometrů za hodinu.

Během druhého týdne výcviku vstoupili žáci do areálu Fort Benningu, který vypadal jako tematický park filmového studia Universal, kde byly čtyři metry vysoké stojany se závěsnými postroji a dvanáct metrů vysoké plošiny, ke kterým byla připevněna lana s brzdou - to vše, aby se vytvořil pocit klesání vzduchem rychlostí pět metrů za vteřinu. Obzoru dominovaly věže tyčící se do výšky 75 metrů. Na ty vytáhli vojáka visícího na padáku a spustili dolů. Rozhodně to bylo dost děsivé. Cílem bylo naučit parašutistu řídit snášení se padáku ve větru taháním za lana spojující ho s vrchlíkem.

Pak to během třetího týdne dělali všechno naostro. Každý musel mít pět úspěšných seskoků, aby kursem prošel.

Když se Jon Albert, který narukoval ve dvaceti letech poté, co obdržel nevyžádaný telefonát od armádního náboráře, probudil v kasárnách ráno ten den, kdy měl poprvé skákat, realita toho, co se chystal udělat, ho zasáhla jako kbelík studené vody.

Do čeho jsem se to k čertu pustil? Mám hrozný strach z výšek...

Když čekal s ostatními žáky na lavicích v nástupním prostoru velikosti skladiště, žaludek se mu sevřel. Všichni byli navlečení do těsně upjatého postroje s padáky na zádech a se záložními padáky na břichách. Seděli a zírali na plaketu ve tvaru výsadkářských křídýlek upevněnou na zdi pro inspiraci; takovou si vyslouží, pokud kurz absolvují. Pak přišel nástup v řadě do letadla a brzy byli ve vzduchu a deset minut letu od zóny seskoku. Tepová frekvence rychle stoupala; všichni jako jeden muž vstali, připnuli výtažné lanko, zkontrolovali postroje, přílby a popruhy vojáka před sebou, a vykřikli, pokud bylo všechno v pořádku. Potom se otevřely dveře.

Odmítnout v tomto okamžiku postupovat znamenalo automatické vyloučení z kurzu a bylo to něco, co se stávalo tak jednou každých šest měsíců.

Když osmnáctiletý Texan Jacob Sones kráčel k letounu ke svému prvnímu seskoku, instruktor stojící opodál, ve snaze naučit ho strachu z Boha, zvolal: „Kurva, výsadkáři, něco je špatně na tvým padáku!“ Sones okamžitě vypálil zpět: „Seru na to, výsadkářskej rotmistře. Mám ještě záložní.“ Instruktor se smál, ale Sones si nemohl pomoci a stále se ptal všech okolo, jestli jeho padák vypadá v pořádku.

Letouny mířily k zóně seskoku během výcviku vždy stejnou trasou. Když letěli nad řekou Chattahoochee, byli od ní vzdáleni minutu. Nad dlážděnou silnicí k ní zbývalo třicet vteřin. Pak se rozsvítilo zelené světlo, velitel seskoku poklepal každému na stehno a potom už jen modrá obloha.

Kyleovi Silvernaleovi pocházejícímu z Aljašky, který se později stane velitelem družstva v rotě Chosen, připadal šok z toho, jak ho proud vzduchu vysál uprostřed postupu 36-nahoru a 36-do boku, jako božská odplata.

Bylo to jako být sražen Bohem z nebe. To je jediný způsob jak to popsat.

Jason Baldwin, kterému bylo týden před základním výcvikem osmnáct let, zavřel během prvního seskoku oči – tedy přesně to, co vám říkají, abyste nedělali.

Ach, můj Bože, já umřu.

Bylo to přímo jako z příručky výsadkářských vtipů. Všichni dělají první seskok v noci, protože při něm mají zavřené oči. Všem se zdála zkušenost, když se padák otevřel a oni se nehlučně snašeli k zemi, vzrušující.

Když Mike Denton poprvé vyskočil z letounu, jeho padák se otevřel a on ke své hrůze zjistil, že spojovací popruhy nad jeho hlavou jsou propletené. Nějak zvládl postupovat podle manuálu a začal horečně šlapat nohama jako na kole, aby se z toho dostal.

Děsivější než peklo.

Chris McKaig si myslel, že mu srdce vyskočí z hrudi, jakmile otevřeli dveře letounu a on uslyšel hukot vzduchu. Když všichni vstali, aby připnuli výtažná lanka, třásly se mu nohy. A poté, co vyskočil, v podstatě sklouzl po boku letounu. Nezranil se, ale když se mu otevřel padák, proudilo mu v krvi tolik adrenalinu, že si nemohl pomoci a zařval:

„TOHLE JE KURVA ÚŽASNÝ!“ tak nahlas, že ho slyšeli i instruktoři dole na zemi.

„Drž hubu, výsadkáři!“ zahulákal jeden z instruktorů megafonem do nebe. „Přestaň tam nahoře řvát!“

Když McKaig doskočil na zem, zoufale si potřeboval ulevit, a tak to udělal, a tím se zrodil jeho rituál. Od té chvíle takto „pokřtil“ každou dopadovou zónu.

Od otevření padáku až na zem to trvalo asi šedesát vteřin. Žáci rychle zjistili, že ne všichni byli stavěni stejně, pokud šlo o padání z nebe. Opravdu, čím větší byli, tím tvrději dopadali. Mike Denton, který měřil metr osmdesát a vážil 90 kilo, dopadal jako kámen.

Výsadkáři z rotý Chosen pocházeli doslova ze všech koutů země téměř jako v druhořadém scénáři starého válečného filmu. Jason Bogar, syn baptistického duchovního, byl vychován v Seattlu ve státě Washington; Sergio Abad, jehož matka byla závislá na heroinu, vyrostl v Miami. Jonathan Ayers byl z Georgie a na dovolenou jezdil s rodinou do Atlantiku v Hilton Heads v Jižní Karolíně. A Matt Ferrara z jižní Kalifornie a Jonathan Brown z Havaje byli surfaři na Pacifiku.

Devětadvacetiletý Chuck Bell letěl poprvé v životě komerčním letem, který zaplatila armáda, aby se dostal do výcvikového tábora v Georgii. A z druhého letounu, ve kterém kdy letěl, vyskočil.

Všichni se přihlásili dobrovolně; jejich vstupní branou do armády byla obvykle místní náborová kancelář zastrčená v místním obchodáku s dalšími kanceláři obsazenými konkurenčními mariňáky, letectvem nebo námořnictvem. To, co často stvrdilo dohodu, byly filmy na kazetách, které náborový důstojník vsunul do videopřehrávačů: „Tady, chlapče, mrkni na tohle!“ Vojáci vyskakující z letadel nebo se plazící bahnem vyhlíželi agresivně a hrdinsky.

Bylo překvapivé, kolik z nich to podepsalo, jen když prostě jeli kolem náborové kanceláře a z náhlého rozmaru zastavili na parkovišti, aby se mrkli, o čem ta armáda je. Přesně to udělal Justin Kalenits žijící na předměstí Clevelandu. Do armády vstoupil v jednadvaceti letech skoro bez rozmyšlení. Jeho život po střední škole ztratil směr a myšlenka na náhlou a dramatickou změnu vstupem do armády na něj silně zapůsobila.

Musím odtud vypadnout. Můj život nemá směr. Jsem tak trochu flákač. Potřebuju disciplínu.

Když přišel k rotě Chosen, bylo mu dvaadvacet let. S váhou 65 kilo a výškou metr šedesát patřil k nejmenším v rotě Chosen a přesto nosil

jednu z nejtěžších zbraní, automatickou zbraň družstva (SAW – lehký kulomet). Jeho široký přihlouplý úsměv a uši, které mu odstávaly jako uši hrnce, mu dodávaly rozpustilý zjev, jako by měl pořad za lubem nějakou lumpárnu.

Tyler Stafford pracoval jako číšník a barman ve sportovním baru v Denveru. V roce 2005 se jednou v noci opil na oslavě kámošových narozenin a dohodli se, že se přihlásí do armády, „aby nepřišli o válku“. Stafford hrál basketbal, fotbal a běhal přespolní běh na střední škole v Ponderose. A jeho snem bylo létat s letouny. Ale těsně před zahájením univerzitního mariňáckého leteckého programu pro záložní důstojníky si při basketbalu vykloubil koleno a poté ztratil jeho život směr. Armáda nabízela změnu kursu. Podepsal to v jednadvaceti.

Pro mnohé z Chosen Few znamenalo upsání se armádě zbavit se jednou provždy pocitu, že se stali pro své rodiče trvalým zklamáním.

„Vím velmi dobře, že jsem se nestal člověkem, jakého jste si možná představovali,“ napsal Joseph Lancour své matce, když jí vysvětloval, proč skončil s prací v restauraci Burger King a dal se k armádě. Napsal ten dopis z výcvikového tábora ve Fort Benningu začátkem roku 2006. „Vždy jsem byl ochoten přijmout druhé místo. Ale to už mi nebude stačit. Už se nespokojím s druhým místem... Nezklamau tě.“

Joe byl jediným synem Roba a Starly Lancourových. Jeho rodiče se rozvedli, když mu bylo pět let, a Joe strávil dětství stěhováním každý týden mezi dvěma domácnostmi. Po absolvování střední školy Joe pocítil, že přihlášením se do armády musí něco změnit. Jeho otce ohromila Joeho proměna poté, co absolvoval základní výcvik. Vypadal sebejistě a zrale. Líbila se mu struktura, disciplína a kamarádství v armádě. Po dokončení výsadkářského výcviku poslali Joeho Lancoura k 173. výsadkové brigádě.

Během podzimu a zimy roku 2006 a jara roku 2007 se rota Chosen připravovala s několika zkušenými bojovými veterány a novými rekruty na válku ve východním Afghánistánu. Rota se zhruba 150 muži byla jako většina armádní pěchoty převážně mladá a bílá. Největší menšinou byli s něco málo přes 10 procenty Latinoameričané, bylo tam asi deset Afroameričanů a dva příslušníci roty Chosen se narodili na Filipínách - jeden byl napůl Thajec a napůl Afroameričan a druhý byl čistokrevný americký Indián.

Nikdo nezůstal u roty Chosen navždy. V roce 2006 nový velitel roty, absolvent West Point Matthew Myer, zůstane ve velení zřejmě po dobu

jednoho bojového turnusu 2007-2008, a pak dostane nové přidělení a pravděpodobně ho povýší na majora. Poručíci čtí roty Chosen jako Matthew Ferrara a Devon George mohou asi očekávat stejný postup. Starší poddůstojníci jako rotmistr roty Scott Beeson nebo rotmistři čtí Matt Kahler a Shane Stockard tam byli pravděpodobně „na doživotí“. Armáda pro ně byla kariérou, ale i oni mohli očekávat, že je jednou v rotě Chosen vystřídají.

Dále níže po hodnostním žebříčku byli velitelé družstev jako nadrotmistr David Dzwik nebo metr devadesát vysoký Kyle Silvernale. Mohli klidně dělat kariéru v armádě stejně dobře jako odejít zpět do civilního života. To stejné platilo ještě více o rotmistrech, kteří vedli týmy v rámci družstev, protože těm zbývalo v armádě ještě méně času, a mohli si být svou budoucností více nejistí.

Ale většina řadových vojáků, kteří se dostali mezi Chosen Few, byli mladí muži, sotva odrostlí teenageři. Pro ně byla armáda jen jedněmi dveřmi na cestu životem a hledáním místa určení. Většina z nich se dala k armádě z důvodů, které neměly nic společného s kariérou.

Ryan Pitts do ní svým způsobem vklouzl. Bylo to začátkem roku 2003. Národ byl ve válce a chystala se invaze do Iráku. Pitts si myslel, že sloužit své zemi bude dobrá věc, přestože si byl jistý, že skutečné boje budou u konce dřív, než se dostane do uniformy.

Bylo mu jen sedmnáct let a Pittsova matka mu musela dát souhlas, a on věděl, že nikdy nebude souhlasit, aby se dal k pěchotě. Armádní náborový důstojník měl nápad. Navrhl Pittsovi, aby se zeptal rodičů, zda by ho nechali stát se předsunutým návodčím, který přivolává dělostřeleckou a leteckou podporu.

To přece není pěchota

Souhlasila, že to podepíše.

Mike Denton byl rozhodnutý sloužit v armádě stejně jako jeho dědeček a starší bratr, kteří v ní byli předtím. Tohle jsou války jeho generace, byl přesvědčen Denton, a je čas vystoupit.

Jiné, jako Chrise McKaiga, zlákaly věci, pro které byla spousta chlapců nadšených armádou. V dětství si na ni hráli dlouhé hodiny v kopcích a lesích a byli stále více fascinováni zbraněmi a střelbou.

Ale ještě více jich bylo jako Jon Albert, který i po absolvování střední školy žil doma v Cedar Rapids bez plánů do budoucna. Jeho otec Dave se ho vyptával, kam chce směřovat svůj život, když přišel

ten nevyžádaný telefonát od armádního náboráře. Film s vojáky v akci na pozadí tvrdé muziky zafungoval.

Mnoho příslušníků Chosen Few pocházelo z rozvrácených rodin a přišli do armády, aniž by měli nějaký otcovský vzor. Mnozí byli jako ztracení chlapi, kteří, aniž to tušili, hledali po dětství plném zneužívání a zanedbávání náhradní rodiny.

Jacob Sones byl jedním z nich. Narodil se ve Waco v Texasu a měl jednoho sourozence, mladšího bratra, který zemřel v dětství. Tragédie vyvolala v manželství Phillipa a Teri Sonesových napětí. Pár se rozvedl, když byl Jacob ještě malý chlapec. Žil s matkou.

Teri byla volnomyšlenkářská žena, vyznavačka „new age“, která učila svého syna zpochybňovat autority a povzbuzovala ho, aby četl současnou literaturu. Jeho otec byl naprostým opakem, praktický a bystrý, který věřil, že k úspěchu vedou jen obětování a tvrdá práce. Vypadl ze střední školy v desátém ročníku a ve snaze uživit se dělal mizernou práci. Sklouzával dolů. Na otcovo naléhání se Jacob poté, co absolvoval střední školu, přihlásil do armády a vybral si výsadkáře. Bylo mu osmnáct let.

* * *

Po Fort Benningu poslali vojáky z Chosen Few před jejich bojovým nasazením do Itálie na další výcvik.

Když Sones dorazil v půlce roku 2006 do tábora Ederle v italské Vicenze, poprvé v životě se cítil bezpečně. Jako by konečně našel cestu, která měla nějaký smysl, a jako by už nebyl packal. Byl to úspěch, na který mohl být hrdý. A on Itálii miloval hlavně proto, že se tam mohl pít alkohol už od osmnácti let. To bylo něco pro lehkovážnou stránku jeho osobnosti a Sones si zanedlouho vysloužil pověst nejvíce trestaného za špatné chování podle paragrafu 155 ze všech ostatních vojáků v rotě Chosen. Nedostavil se na nástup nebo přišel na nástup opilý; vojenská policie ho musela eskortovat na základnu. To obvykle znamenalo ztrátu hodnosti a platu a nasluhování. V době, kdy byli nasazeni do Afghánistánu, byl Sones stále desátníkem. Když po prochlastané noci ztratil v areálu tábora Ederle vědomí, jeho zhýralost se stala jednou ze známějších historek roty Chosen. Ucítil, jak do něj někdo strká botou a instinktivně se otočil a zareagoval.

„Běž do prdele!“

Byl to podplukovník William Brian Ostlund a on měl na krku další paragraf 155.

Důstojník stojící nad Stonesem ho v květnu roku 2007 povede spolu s 2. praporem do boje. Ostlund převzal velení 2. praporu, 503. pěšího pluku předchozí červen ve věku čtyřiceti let. Byl to cílevědomý důstojník, který si šel nekompromisně za svým. Byl spokojený ve válce, kde drtil nepřítele palbou, stejně jako když nad šálky sladkého čaje složitě domlouval útok spolu se vzpurnými kmenovými příslušníky. Byl také dítětem z rozvedené rodiny. Když bylo Ostlundovi čtrnáct let, rodina se přestěhovala do Omahy v Nebrascce. Tehdy byl rozhodnutý stát se pěšákem u mariňáků. Když ho nešťastný náborový důstojník námořní pěchoty vyhodil, armáda ho získala s odkladem, a jakmile bylo Ostlundovi osmnáct, dostal se do prestižního prvního praporu Rangers. Odsloužil si tam čtyři roky a pak odešel do Národní gardy Nebrasky a začal navštěvovat kurz pro záložní důstojníky na univerzitě v Omaze, aby se stal důstojníkem.

Když se Ostlund v roce 1990 zúčastnil operace „Pouštní bouře“, byl velitelem čety v 11. výsadkovém praporu. Tomuto praporu nakonec velel tehdejší podplukovník David Petraeus. Během cvičení Ostlundovy čety s ostrou střelbou v roce 1991 jeden voják zakopl, upadl a náhodně střelil Petraeuse útočnou puškou M16 do hrudi. Tehdejší brigádní generál Jack Keane, zastupující generál velitele divize, stál vedle Petraeuse, který padl k zemi. Když tam Ostlund doběhl, Keane mu řekl: „Poslyšte, poručíku, vašeho velitele praporu postřelili. Ošetřete ho, zajistěte mu lékařskou evakuaci, a znovu tu střelnici otevřete. Je to skvělá ostrá střelba.“

Ostlund musel odříznout Petraeusovu výstroj a přivolal nějaké pěšáky s vyšším zdravotnickým výcvikem, aby mu poskytli pomoc, zatímco si Petraeus celou dobu mumlal: „Tohle je kurevsky skvělejší výcvik.“

Ostlund během následujících patnácti let před svým jmenováním velitelem 2. praporu získal magisterský titul a vyučoval na West Pointu americkou a mezinárodní bezpečnost. Po 11. září si odsloužil turnus v Iráku jako operační důstojník 173. výsadkové brigády.

Považoval 2. prapor za špičkovou jednotku a byl nadšený, když se konečně stal jejím velitelem.

* * *

Americká armáda je postavená na tradici; pečlivě opatruje minulé události, aby z nich mohla odvodit vzor pro to, co se stane v budoucnosti.

Jednotky všech velikostí se mohou pochlubit přezdívkami naplněnými symbolikou: „Celoamerická“ výsadkářů z 82. výsadkové divize, nebo „Velká červená jednička“ 1. pěší divize. 101. výsadkovou divizi „Křičící orlí“ tvoří brigády s přezdívkami jako „Bastogne“, coby pocta hrdinství jednotky během druhé světové války, nebo „Rakassans“, slovo, které Japonci používali ve válečných depeších, aby popsali jednotky bojující v Pacifiku.

Když čerstvě vycvičení výsadkáři dorazili do Itálie, zjistili, že jsou součástí bojové skupiny s vlastní legendární minulostí. 173. výsadková brigáda založená v roce 1963 si jako přezdívku zvolila slova, která nacionalističtí čínští výsadkáři používali pro popis jednotky: *tien bien*, neboli „nebeští vojáci“. Brigáda byla složena z praporu 2/503, který měl svou vlastní hrdou historii jako jedna z amerických výsadkových pěších jednotek zformovaná v roce 1941, kdy byl tento bojový koncept stále v plenkách.

Další rok provedl prapor první bojový seskok v americké vojenské historii do Alžírsko. V roce 1943 absolvovali výsadkáři první americký bojový seskok v Pacifiku na Novou Guineu. Později na Filipínách, kde si vysloužili přezdívku Rock tým, že znovu obsadili Corregidor, který měl stejné jméno.

Rock bylo místo, kde se v roce 1942 drželi skoro pět měsíců američtí vojáci obléhaní Japonci po Pearl Harboru. 16. ledna 1945 seskočili příslušníci praporu 2/203 padáky na ostrov o rozloze pěti čtverečních kilometrů, zaútočili a obsadili ho. Vítězstvím si prapor vysloužil prezidentskou citaci, ekvivalent toho, jako by každý voják obdržel Záslužný kříž, druhé nejvyšší vyznamenání za statečnost.

O dvacet let později byla jednotka součástí 13. výsadkové brigády, která se stala první armádní bojovou jednotkou, odeslanou do války ve Vietnamu. Výsadkáři bojovali v některých z nejkrvavějších bitev tohoto konfliktu a provedli jediný velký bojový seskok. Prapor si vysloužil druhou prezidentskou citaci za bitvu u Dak To a za útok na kótu 1875 v listopadu 1967. 173. výsadková brigáda byla po válce ve Vietnamu deaktivována a znovu reaktivována v roce 2000.

Třetí prezidentská citace čekala na novou generaci praporu Rock v horách východního Afghánistánu. Prapor Rock tvořilo šest rot: Able,

Battle, Chosen, Destined, Fusion a konečně Black Sheep, velitelská jednotka.

Výsadkáři z roty Chosen přišli se svým vlastním maskotem, Punisherem, postavou z marvelovského komiksu poprvé vytvořenou v sedmdesátých letech, jehož poznávacím znamením byla lebka. Komiksový Punisher byl bývalý mariňák, který se stal členem výboru občanské bdělosti, a jenž se na rozdíl od ostatních superhrdinů, kteří se zdráhali brát životy, nebál své nepřátele zabíjet. Emblém lebky si našel cestu na uniformy, výstroj a metr padesát vysoká překlízková verze stála dokonce v budově velitelství roty v Afghánistánu.

Rota Chosen, která se v Itálii připravovala na válku, byla směsicí zelenáčů a zkušených vojáků; mnozí z nich byli veteráni, kteří byli s rotou Chosen nasazeni v Afghánistánu v letech 2005 a 2006, včetně několik těch, kdo byli u jednotky od jejího prvního bojového turnusu v Iráku v roce 2003. Ale většina těch, kteří šli do války během toho osudného bojového turnusu let 2007 a 2008, přijeli jako noví branci v roce 2006. A pak tam bylo pár těch, kdo se k rotě připojili v Afghánistánu jako nutné náhrady, když se tenhle turnus vyvíjel tak dramaticky.

Pruitt Rainey a Jon Albert spolu prošli základním výcvikem ve Fort Benningu. Byli během výsadkářské školy spolubydlíci na pokoji a oba vybrali, aby jeli do Itálie a přidali se k 173. výsadkové brigádě. Rychle se spřátelili, a když stáli společně ve formaci rekrutů na parkovišti armádních kasáren ve Vicenze a důstojník začal vojáky nahodile přidělovat do jednoho ze dvou praporů, vzal Albert věci do vlastních rukou.

Raineyho zařadili k praporu Rock a Alberta k jeho sesterské jednotce, 1. praporu. Takže když se dav rekrutů začal rozdělovat, aby vytvořil dvě řady, Albert prostě přeskočil do řady praporu Rock a nezdálo se, že by si toho někdo všiml. Zůstal tedy s Raineym a oba skončili v rotě Chosen. Bylo to malé porušení pravidel, které ale hluboce změnilo Albertův život.

Mladé výsadkáře, čerstvě vyřazené z výsadkářské školy, jako Kyle White, Tyler Hanson a Scott Derry, po příjezdu do Vicenzy v roce 2006 veteráni roty Chosen vysloveně zavražovali. Rota Chosen se právě vrátila po dvanácti měsících bojů z Afghánistánu a nováčci se k bojišti ještě ani nepřiblížili. Rotmistři čet jako Shane Stockard a Matt Kahler, kteří už byli ve válce dvakrát - poprvé seskakovali do Iráku a podruhé bojovali v Afghánistánu – je ohromovali. A hlavní rotmistr roty Scott Beeson vypadal mohutně.

Statný metr devadesát vysoký rotmistr měl na svých výsadkářských křídélkách dvě hvězdy, což bylo v konvenčních jednotkách téměř neslychané. Seskočil s 82. výsadkovou v roce 1989 do Panamy, a s praporem Rock v roce 2003 do Iráku.

Rodák z Indiany, který vyrostl v malém městečku Greenfield asi dvacet kilometrů východně od Indianapolisu, byl druhým ze čtyř dětí. Sotva dokončil výsadkářskou školu, seskočil do Panamy a pak si prošel rušným bojovým turnusem během války v Zálivu. Potom z armády odešel a nějakou dobu pracoval v továrně Ford u linky, kde montoval blatníky a kapoty, a zároveň sloužil v Indiánské národní gardě. V roce 1994 se vrátil do pravidelné armády, a když rotu v roce 2001 reaktivovali, stal se jedním z původních příslušníků Chosen Few. V době, kdy skákal do Iráku, si vytvořil pověst bojovného válečníka a nováčci ho uctívali, i když ta pověst překvapovala samotného Beesona.

Všichni si myslí, že jsem šílený válečný štváč.

Napomáhalo tomu to, že byl přímočarý, rouhavý a nepotrpěl si na bláznů, ale měl psychologický instinkt pro to, kdy na lidi tlačit, a kdy uznat, že už dál nemohou. Matt Myer a jeho starší poddůstojnický poradce byli téměř ve všech ohledech naprosto opační. Když byl Beeson hlasitý a těkavý, Myer byl hloubavý a ve svých činech opatrný. Ale oba muži nějak dokázali, že jejich vztah fungoval, a velmi se sblížili, i když během nasazení spolu ne vždy souhlasili.

Nováčci našli na základně Vicenza jednu z nejméně typických amerických vojenských zařízení na světě. Protože tankové formace a jednotky vojáků potřebovaly pro svůj pohyb volný prostor, většina amerických vojenských základen byla zřízena v odlehlých venkovských oblastech. Ale tábor Ederle bylo malé vojenské zařízení o rozloze 60 hektarů umístěné na okraji města. Bylo pojmenované po majorovi italské armády, hrdinovi z druhé světové války.

Tábor Ederle vypadal spíše jako univerzitní kampus. Uvnitř areálu byla střelnice a padákem se skákalo na letecké základně Aviano vzdálené dvě hodiny cesty. Uprostřed tábora Ederle byla socha archanděla Michaela, vůdce všech andělů v boji proti Satanovi a patrona výsadkářů.

Pro některé výsadkáře, kteří stěží kdy cestovali za hranice svých domovských měst na Středozápadě, byla Itálie kulturním šokem. Mnozí z nich nikdy úplně neocenili umělecké drahokamy vzdálené jen pár minut chůze od základny. Místo toho si raději užívali možnost legálně pít alkohol už od osmnácti nebo navštěvovali elegantní striptýzové

bary v západní části města, kam přijely východoevropské krásky, aby tančily a flirtovaly s americkými vojáky. Všichni to přece byli mladí muži s velkým příjmem a s tisícidolarovými bonusy za narukování nebo za znovunarukování.

Mnozí další výsadkáři považovali pobyt v Evropě za dobrodružství. Benátky byly vzdálené jen čtyřicet minut vlakem, Řím jen čtyři hodiny. Daly se koupit levné letenky, s kterými se dostali kamkoliv na kontinentě. Vojáci rádi trávili víkendy v italském pobřežním letovisku Rimini na pobřeží Jaderského moře, kde byly široké pláže, volejbal, alkohol a noční život. Chlapci, kteří trávili čas s Jakem Walkerem, měli výhodu tlumočnicka. Walker, mormon, který vyrostl v jihovýchodním Washingtonu, strávil nějaký čas v Itálii jako misionář a znal zdejší jazyk. Pomáhal partákům jako Tyler Stafford, Matthew Phillips, Pruitt Rainey a John Hayes pohybovat se v zaostalejších oblastech, kde se ještě nemluvílo anglicky.

Kromě toho se někteří vojáci z roty Chosen mohli ponořit do italského způsobu života ještě víc tím, že si pronajali levné byty v sousedství nebo okolních vesnicích. Důstojníci a ženatí vojáci měli nárok na státní dotace, aby si pronajali byty v kuriózních domech ze sedmnáctého století. Pro mladé svobodné důstojníky to byl okouzující život. Matt Ferrara, který sem přišel v roce 2006, aby se stal velitelem 1. čety v rotě Chosen, si našel byt se dvěma ložnicemi v třetím patře starobylého domu na Piazza ve Vicenze s nádherným výhledem z balkónu na katedrálu z třináctého století.

Matt Ferrara se narodil a vyrostl v Rorrance v Kalifornii jako třetí dítě z pěti, včetně čtyř chlapců, kteří budou také sloužit v americké armádě, a tři z nich jako absolventi West Pointu. Přátelé mu říkali Matty. Měl dvojí občanství - Spojených států a Nového Zélandu. Bylo mu teprve dvaadvacet let, když se po absolvování americké armádní akademie ve West Pointu objevil v roce 2006 v Itálii.

Měl život v Evropě rád. Za 2000 dolarů si koupil španělský Seat Ibiza a jel do Pamplony, aby viděl závody býků, potápěl se ve Středomořním moři, lyžoval v Alpách, prozkoumal letní palác římského císaře v Chorvatsku a trávil víkendy v Paříži.

Pro Israela Garcii a jeho ženu Lesly byla cesta do Evropy a život ve Vicenze splněným snem. Rotmistr Garcia se narodil v Mexiku a předtím, než v roce 2002 narukoval ze střední školy v Long Beach v Kalifornii, se stal naturalizovaným Američanem. S Lesly se seznámil na bowlingu.

gové dráze a po dlouhém zasnoubení se vzali v roce 2006. Oběma jim bylo dvaadvacet let.

Garcia zažil boj v opevněném městě Fallúdzja, kde sloužil u 82. výsadečkové divize, a když v roce 2006 znovu narukoval, dostal příležitost vzít svou novomanželku do Itálie. Oba byli nadšení. Ona vždy snila o cestování. Teď jezdili každý víkend do Benátek, projížděli se na gondolách, ochutnávali zmrzlinu a pochutnávali si na pravé italské pizze. Lesly se ani nechtěla vrátit domů.

Čerstvý manželský pár Sean a Jessica Langevineovi se vzali předchozí rok v lednu. Přeměnili svůj sto let starý italský apartmán v noclehárnu pro svobodné chlapy z 1. čety, kteří museli žít na základně. S Jessicou se setkali v pizzerii, kde pracovala jako servírka, a on doručoval pizzu. Sean považoval za správné sloužit své zemi a také to pro něj byl dobrý způsob jak zabezpečit rodinu. Přes žádosti Jessicy, aby se držel mimo frontovou linii, se rozhodl stát se výsadečkářem a poslali ho do Vicenzy.

Langevin měl sebepodceňující smysl pro humor a brzy se stal jedním z nejpopulárnějších vojáků v 1. četě. Spolu s Jessicou naplnili pokoje matracemi, pokrývkami a polštáři, aby kámoši jako Chuck Bell, Justin Kalenitis, Kyle White (kterému všichni říkali Whitey) a Jon Albert měli kde spát po prochlastané noci. Občas se tam stavoval také rotmistr James Takes, velitel týmu, a dokonce i poručík Matt Ferrara.

Langevinovi nebyli jediní, kdo podlehl kouzlu Vicenzy. Gabriel Green, pětadvacetiletý rodák z Portorika, vyrostl v Bronxu poté, co se jeho rodiče rozvedli. Než v roce 2005 narukoval, pracoval jako manažer kuchyně. Vybral si výsadečkáře a práci předsunutého návodčího řídicího dělostřeleckou palbu a blízkou leteckou podporu. Ale jeho život se opravdu změnil v autobuse ve Vicenze, když spatřil tmavovlasou krásku sedící vzadu. Nemohl z ní spustit oči. Když začal její telefon vyzvánět melodii z písně portorického reggaetonového dua Wisin & Yandel, dal se s ní do řeči. Byla napůl Italka, napůl Kolumbijka a jmenovala se Addy. Netrvalo dlouho, než si s ní výsadečkář s hezky tvarovanou čelistí a dolíčkem na bradě domluvil rande u oběda.

Byla to láska na první pohled a během pár měsíců se rozhodli, že se vezmou. Den jejich civilního obřadu v jejím domovském městě Verona naneštěstí připadl na den před odjezdem čety do Německa k poslednímu kolečku polního výcviku před bojovým nasazením. Velitelé mu odmítli dát den volna a Green běsnil. Obrátil se na velitele čety poručíka Matthewa Ferraru, který dokázal dát věci do pořádku. Nejenže se Green

objevil na matrice včas, ale ukázali se tam i jeho parťáci z týmu předsunutých návodčích ve vycházkových uniformách, chlapci jako Kain Schilling a Jason Eller. Byl tam také poručík Brad Mercier, který velel předsunutým pozorovatelům roty Chosen, a jeden ze starších poddůstojníků Ryan Pitts. Všichni zapózovali před budovou se zářící nevěstou. Sean mohl hlásit návrat až další den. Matthew Phillips byl dalším z Chosen Few, kdo se oženil předtím, než zamířil do války. Pěťadvacetiletý armádní specialista z Atlanty, který narukoval před rokem a do té doby žil ve Střední Americe, požádal o ruku učitelku Eve. Spolu s Eve plánovali svatbu na prosinec roku 2006. Eve nechtěla, aby měl rozlučku se svobodou v některém proslulém striptýzovém podniku Vicenzy. A tak Jacob Walker a pár dalších výsadkářů dohodlo tah po hospodách. Ale ještě předtím navštívili obchod s oděvy a koupili použitý bílý svatební oblek, který měl Phillips na sobě celý večer. Byl pohodlný.

Během jara a léta roku 2006 přišli do 173. brigády noví rekruti nebo převelení vojáci. Byli přiděleni k praporu Rock a nakonec do rot - Able, Battle, Chosen, Destined a Fusion - a do čet. Výsadkáře žijící na základně rozdělili po dvou na pokoj a někdy se promíchaly hrušky s jablky. Jeddah Deloria snesl ve svém pokoji jistý nepořádek, ale jeho nový spolubydlící Kyle White byl úzkostlivě pořádný a proháněl Deloriu se smetákem, aby bylo vše v pořádku pro případ namátkové prohlídky.

Život tam doznal změn. Když se objevil Scott Derry, dvaadvacetiletý syn výsadkáře veterána z Riverside v Kalifornie, probudil se první den s kousanci od štěnic po celém těle. Aniž si vyžádal svolení, vyčistil svůj pokoj v kasárnách a vystříkal ho insekticidem. Tato iniciativa se nelíbila službu konajícímu rotmistrovi roty Chosen Jeffu Mersmanovi, velkému Kansasanovi s širokými rameny, který ho seřval, a nechal ho dělat kliky, dokud neodpadl vyčerpáním.

Mike Denton, který přijel do Itálie 6. června 2006, v den výročí vylovení v Normandii, brzy porušil pravidla pro zapadnutí do organizace ostřílených bojových veteránů - drž klapačku, mluv, jen když jsi osloven, na každém úkolu makej co nejlépe, a příznávej své chyby. Denton strávil své mládí na předměstí Detroitu, když mu bylo teprve pět let, jeho rodiče rozvedli. Těžce to nesl. A když začala jeho rebelská léta dospívání, poslali ho, aby žil se svým otcem, zdravotníkem záchranářem na Floridě. K rozhodnutí stát se výsadkářem ho inspirovalo čtení o tom, jak 173. brigáda seskočila v roce 2003 do Iráku. Rozmyslel se, ze

střední školy odešel o semestr dřív a čtyři týdny před osmnáctými narozeninami už byl v základním výcviku.

Denton a další rekruti zjistili, že způsob života ve Vicenze se liší od mnoha jiných vojenských zařízení. Byla to těsně spjatá komunita, kde mezi mužstvem panovaly během volna uvolněné sociální formality hodnotí. Armáda normálně nerada viděla, když spolu mladší a starší řadoví vojáci trávili čas - to bylo bratření. Ale tato politika byla ve Vicenze z několika důvodů více uvolněná. Kvůli jazykové bariéře se zde Američané cítili více izolovaní. Tábor Ederle byl relativně malou intimnější základnou, kterou jste mohli přejít během deseti minut. Muži chodívali ven ve skupinách a bylo jednodušší se mezi sebou bavit, aniž by se museli někomu vyhýbat jen proto, že to byl velitel týmu nebo družstva. Během dne to bylo: „Ano, rotmistře.“ Nebo: „Ne, rotmistře,“ nebo: „Rozumím, rotmistře,“ ale když padla, stalo se z toho: „Hele, kámo, neskočíme na panáka?“

Nadrotmistr Erich Phillips si na tohle porušování protokolu musel nejprve trochu zvyknout. Přišel z 82. výsadkové divize, kde si rotmistři nedávali panáky s vojíny nebo velitelé družstev s veliteli týmů. To byli muži, na které měli být během výcviku tvrdí, a seřvat je, když udělali něco špatně. Ve Vicenze Phillips sledoval, jak se setřely rozdíly hodnotí večer nebo o víkendech, jen aby se znovu nastavily, když ráno zase začala vojna. Zdálo se, že to funguje bezproblémově. Překvapilo ho to.

„Tohle není 82. výsadková, kámo,“ řekl mu Stephen Simmons, starý parťák, se kterým se Phillips znovu setkal ve Vicenze. „Budeš v pohodě, člověče. Jen se trochu uvolni.“

Ta neformálnost byla nezvyklá, ale v konečném výsledku se zdálo, že družstva a čety se spolu cítí uvolněněji a pohodlněji. Mohli předpokládat, že někdo ve skupině vystřízliví dost na to, aby zajistil, že se všichni dostanou bezpečně domů, nebo mohli na sebe spoléhat, když v místním baru vzplály vášně. Jejich vzájemná důvěra bude v nadcházejících měsících nezbytná.